העכביש והגחלילית

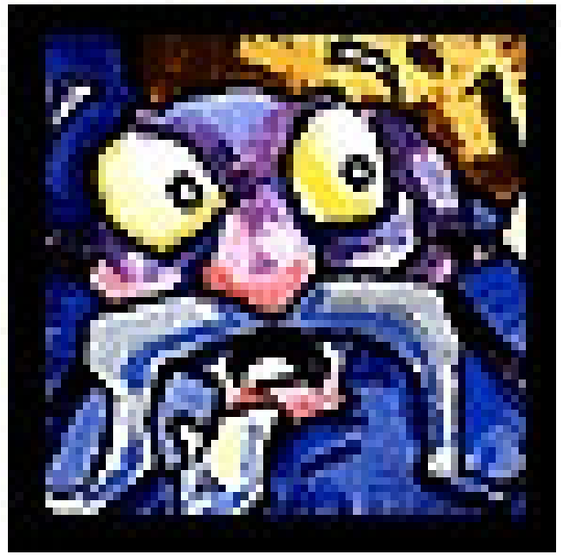

סיפר מט אבנס

צייר דוד הוהן

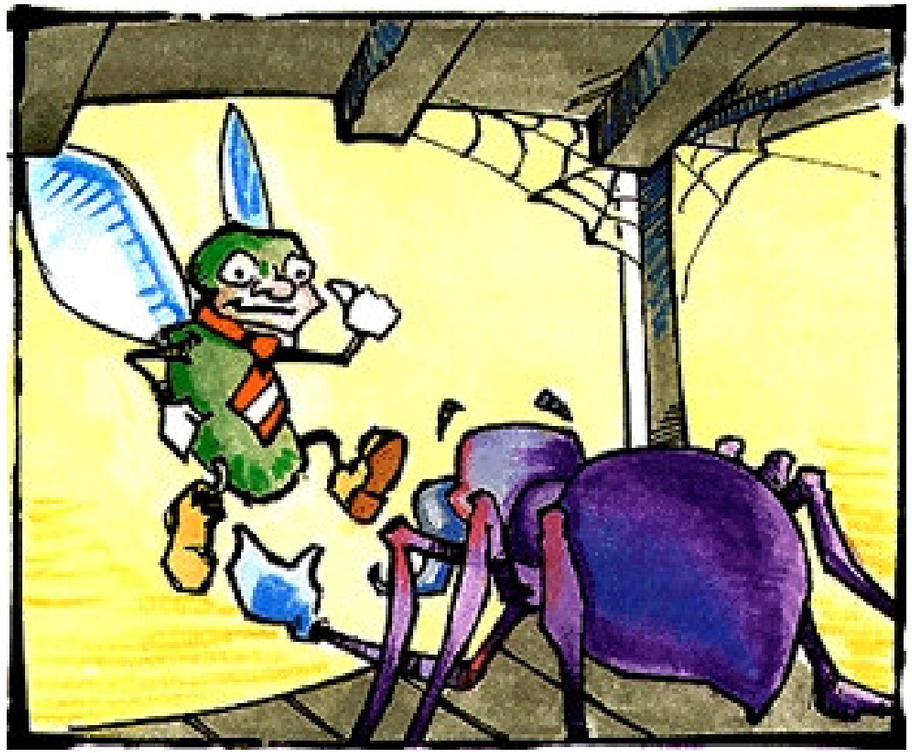

יום אחד באה הגחלילית לביתו של אננסי העכביש
והציעה לו לצאת ביחד לציד ביצים.
"אם תרצה ללכת אתי, בוא הערב מאוחר לביתי"
אמרה.
אננסי התרגש מאוד ומיד הסכים לבוא.

בחושך הם יצאו לשדות. הגחלילית הובילה את
אננסי לשדה, פתחה קצת את כנפיה וכך האירה
את הביצים המונחות בעשב.
אננסי היה רץ קדימה וקורא "זה שלי! ראיתי
ראשון!" וזורק את הביצה לתוך השק שלו.

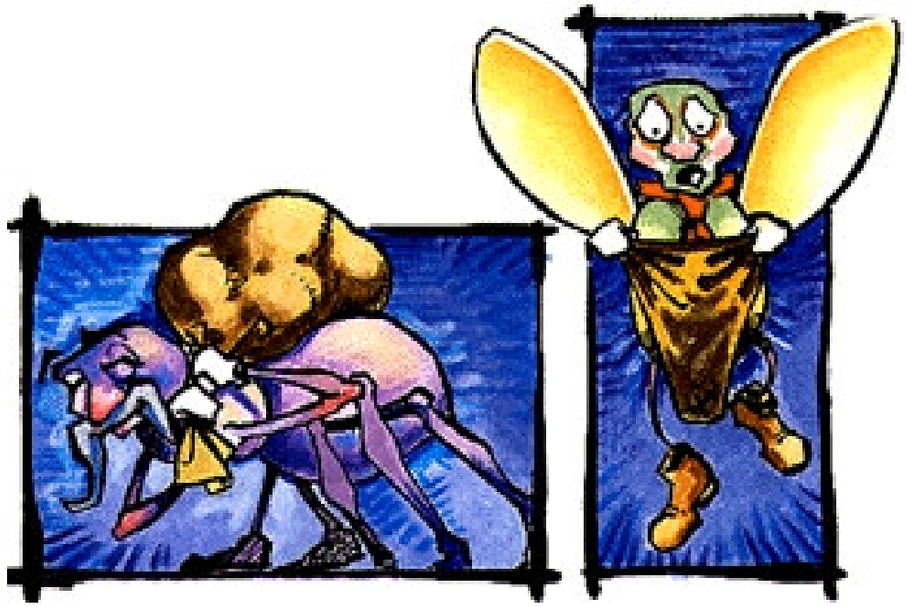

כך הם המשיכו כל הערב. אננסי נהג בגסות וחטף כל ביצה שהזדמנה להם, והגחלילית לא הספיקה לקחת אפילו אחת.
השק של אננסי נעשה כה מלא שהוא בקושי יכול היה לסחוב אותו.

בסוף הגחלילית אמרה "שלום, אננסי" ועפה מהר הביתה.
אננסי נשאר לבדו בשדה לא בטוח כיצד לחזור לביתו. הוא התחיל לזחול לאט חזרה.

הוא הלך בחושך עד שבסוף הגיע לבית כלשהו.
הוא לא ידע של מי הבית ולכן החליט להתחכם.
"הלו, בן-דוד!" קרא.
קול עמוק ענה "מי שם בחוץ?"

"זה אננסי, בן-דוד שלך" קרא אננסי.
נמר גדול הוציא את ראשו מהדלת והביט על העכביש הקטן. הנמר ידע שאין לו בני-דוד, וזכר שאננסי רימה אותו כבר כמה פעמים בעבר.

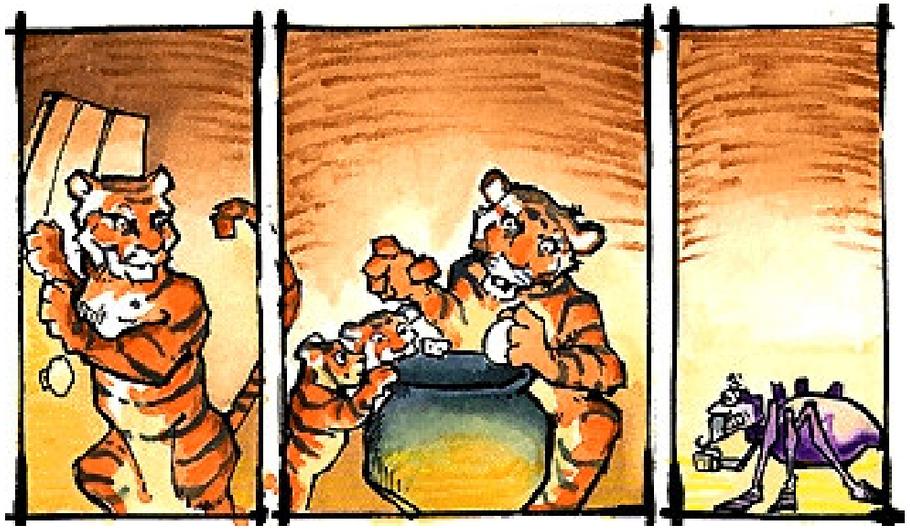

אבל הנמר לא היה טיפש והחליט לנצל הזדמנות להתנקם. לכן אמר "כנס, בן-דודי" וסגר את הדלת אחרי אננסי. הוא אמר לאישתו להרתיח מים בסיר כדי לבשל את הביצים שהביא אננסי.

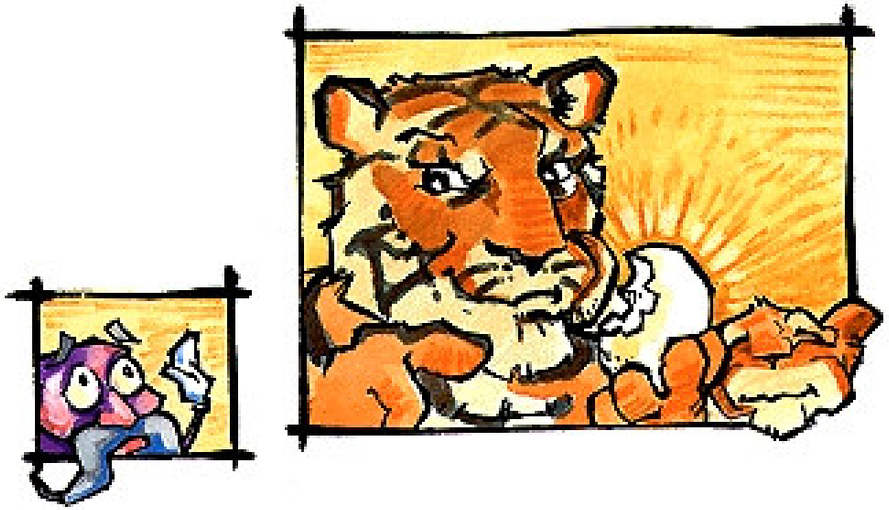

כשהביצים התבשלו, הנמר, אישתו וכל ילדים התחילו לאכול אותם בתיאבון.
"אננסי, בן-דודי, אולי תאוכל כמה ביצים?" שאל הנמר.
אננסי נע בראשו "לא, תודה לך בן-דודי."

אחרי שהביצים נאכלו הנמר שם סרטן ים גדול בסיר, כיסה אותו בקליפות הביצים כך שנראה כאילו יש עוד ביצים בסיר. אז העמיד את הסיר על הרצפה והזמין את אננסי ללון. "תישאר ללילה, בן-דוד" אמר וחייך כך שניתן היה לראות את שיניו החדות.

במשך הלילה אננסי זחל לסיר והושיט את כפו פנימה. הסרטן צבט אותו חזק, והוא זעק מרוב כאב והפתעה.

"בן-דוד" קרא הנמר "קרה לך משהו?"
"לא, לא, בן-דוד, זה רק פרועש שעקץ אותי, סלח ליי!"

אחרי כמה דקות הוא ניסה שוב לשלוף ביצה מסיר ושוב קיבל צביטה.
"בן-דוד, האם הכל בסדר?"
"או, בן-דוד, הפרועשים ממש אוכלים אותי" ענה אננסי.

ואז הנמר הרים את קולו "מה? פרועשים?" איך תעז להאשים אותנו שיש פרועשים בביתנו היפה והנקי. הרי האכלנו אתך ונתנו לך מקום לינה!" הנמר קפץ מהמיטה ובנהימה גדולה רץ אל אננסי.

אננסי קפץ מהמיטה וברח מבוהל החוצה, כשהנמר מביט אחריו בחיוך.

אננסי לא חזר יותר אף פעם לביתו של הנמר וכל פעם כשבא לבקר אצל הגחלילית, הילדים שלה אמרו שהיא יצאה וביקשו לחזור בעוד חודש.
לעולם לא הצליח אננסי למצוא את השדה שבו הוסתרו הביצים, אבל נשאר לו הרבה זמן לחשוב, לאיזו צרה הביאה אותו חמדנותו.